

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Aleny Pokorné a JUDr. Víta Pejška ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šádou
sídlem Bořice 65

proti
žalovanému: **XXX**, IČ XXX
sídlem XXX

za účasti: **Generali Česká pojišťovna, a. s.**, IČ 452729956
sídlem Praha 1, Spálená 75/16
zastoupená advokátkou JUDr. Danielou Maršálkovou
sídlem Praha 1, Bílkova 132/4
jako vedlejšího účastníka na straně žalované

o zaplacení 480.000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 4. září 2019,
č. j. 26 C 121/2014-267,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. potvrzuje.**
- II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II. mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem v částce 5.467 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Rozsudek okresního soudu se ve výroku III. mění tak, že žalobce je povinen nahradit vedlejšímu účastníkovi náklady řízení před okresním soudem v částce 44.178,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokátky JUDr. Daniely Maršákové.**

- IV. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným nemá žádný z těchto účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**
- V. Žalobce je povinen nahradit vedlejšímu účastníkovi náklady odvolacího řízení v částce 28.060 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokátky JUDr. Daniely Maršákové.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl návrh žalobce, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit mu částku 480.000 Kč s příslušenstvím (výrok I.), ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným nepřiznal žádnému z těchto účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), žalobci uložil nahradit vedlejšímu účastníkovi Generali pojišťovně, a. s., náklady řízení v částce 107.825 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Daniely Maršákové (výrok III.) a žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků a záloh v plném rozsahu (výrok IV.).
2. Žalobce se žalobním návrhem domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit mu 480.000 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že dne 19. 6. 2009 udělil žalovanému plnou moc pro uplatnění nároku z titulu náhrady škody vůči uživatelům domu čp. XXX v XXX manželům XXX a XXX. Škoda byla způsobena znehodnocením nemovitosti (neprováděním řádné údržby), výše škody byla vypočtena jako rozdíl mezi obvyklou cenou stanovenou znalcem XXX (1.200.000 Kč) a cenou, za kterou byla nemovitost následně prodána (720.000 Kč). Žalovaný žalobu sepsal, žalobce informoval o jejím podání příslušnému soudu a následně jej ujist'oval o zdárném průběhu věci. Posléze přestal být žalovaný kontaktní. Proto se žalobce obrátil s dotazem na průběh řízení na soud. Dne 8. 11. 2012 obdržel informaci o tom, že žádné řízení ve věci vedeno není. Nepodáním žaloby tak žalobci vznikla škoda ve výši nároku, který měl být původní žalobou uplatněn, a který byl nečinností žalovaného promlčen. V rámci účastnické výpovědi a písemných podání žalobce dále uvedl, že na žalovaného se obrátil proto, že dříve zastupoval jeho matku XXX, která dne XXX zemřela, a po které zdědil právě čp. XXX v XXX. Plnou moc mu podepsal při prvním jednání, při druhém jednání (s odstupem několika měsíců), na kterém byla přítomna i jeho bývalá manželka, podepsal žalobu, když mu bylo řečeno, že žaloba je podána a má si připravit 19.000 Kč na soudní poplatek. Žalobce popřel, že by následně došlo k ukončení právního zastoupení či že by byl žalovaným vyzván k dodání dalších důkazů. K nemovitosti samé se žalobce vyjádřil tak, že jejím původním vlastníkem bylo zemědělské družstvo, které ji následně převedlo na jeho matku XXX. V té době a stejně tak k datu úmrtí matky (XXX) bydleli v domě dva nájemci, XXX a XXX. Žalobci není známo, od kdy nájemci v domě bydleli (zřejmě na základě nájemních smluv z roku 1994), kdy se přesně odstěhovali, neboť mu dům ani klíče nepředali (zřejmě koncem roku 2008) a jaký byl stav nemovitosti k okamžiku odstěhování. Až po čase zjistil, že dům je zdevastovaný (stěny omlácené, dveře rozlámané, okna rozbitá, kotel nefunkční, vytrhané podlahy a elektrické rozvody, na kůlnách a garáži poničená střecha). Dům a pozemek byl pak vyklizen částečně žalobcem, částečně panem XXX (se kterým byla realitní kancelář sepsána rezervační smlouva) a částečně obcí XXX.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žalobního návrhu v celém rozsahu. Připustil, že od žalobce dostal plnou moc pro podání „případné žaloby“ o náhradu škody proti manželům XXX a XXX. Po určité době, když žalobce nebyl po několika návštěvách schopen tvrzenou škodu a její výši nijak konkretizovat, zpracoval jako určitý návod koncept žaloby, v němž ohledně výše škody způsobené tvrzeným zdevastováním domu vycházel z rozdílu cen podle znaleckého posudku, který byl zpracován pro účely dědického řízení po matce žalobce a podle skutečnosti při prodeji domu. Na žalobci pak bylo, aby přišel s tvrzeními a návrhy důkazů, o něž by byl daný koncept doplněn (konkretizací toho, jak právě a jedinečně potencionální žalovaní jako dřívější nájemci a v jaké míře způsobili, že nemohlo být např. dosaženo ceny podle znaleckého posudku). Protože

žalobce ani přes opakované výzvy dané skutečností nedoplnil, sdělil mu žalovaný, že pro úspěšné soudní řízení nejsou potřebné předpoklady, že podání žaloby by mu způsobilo jen další výdaje (minimálně marné vynaložení přes 19.000 Kč na soudní poplatek) a žádnou žalobu nepodal. O tom žalobce informoval pouze telefonicky, nikoli písemně. Až v průběhu soudního jednání z připojeného spisu sp. zn. 5 C 57/2010 vyplynulo, že dům čp. XXX v době od 5. 2. 2009 do 9. 11. 2009 užívali XXX, o čemž se předtím žalobce vůbec nezminil. Žalobce tak neprokázal, že by žalovanému poskytl všechny relevantní informace o skutkovém stavu a dostačující návrhy důkazů, a že žaloba na manžele XXX a XXX by byla úspěšná. Naopak je, zejména s přihlédnutím k obsahu spisu sp. zn. 5 C 57/2010 a výpovědím svědků XXX a XXX XXX, namísto závěr, že na devastaci domu č. p. XXX s příslušenstvím se podílela jednak úplná absence oprav a údržby, k níž byl povinen vlastník domu (dříve zemědělské družstvo a matka žalobce), a dále způsob jeho užívání v době od 5. 2. 2009 do 9. 11. 2009 XXX. Konečně, shodně s vedlejším účastníkem, vznesl žalovaný námitku promlčení. Žalobce se o údajném poškození domu manželé XXX a XXX dozvěděl nejpozději dne 19. 6. 2009, kdy žalovanému udělil plnou moc pro případné podání žaloby (podle jeho podání z 25. 6. 2019 to však bylo ještě o několik měsíců dříve, neboť poté, co se dozvěděl o vystěhování, dům zajistil a svěřil k prodeji společnosti AZ bydlení s. r. o. Tábor, se kterou byla smlouva o zprostředkování prodeje uzavřena již dne 2. 2. 2009, takže zajištění domu prováděl a o tehdejšímu stavu domu se tak dozvěděl v období od konce roku 2008 do začátku února 2009). Od té doby běžela dvouletá subjektivní lhůta k podání případné žaloby proti manželům XXX a XXX. Jejím marným uplynutím (tj. nejpozději dne 19. 6. 2011) došlo k promlčení nároku žalobce na jím tvrzenou náhradu této škody proti těmto bývalým uživatelům. Od tohoto data pak běžela objektivní tříletá promlčecí lhůta k podání žaloby na náhradu tvrzené škody proti žalovanému. Žaloba však byla podána až 7. 8. 2014, tedy po jejím uplynutí. Žalovaný zaujal názor, že žalobci žádnou škodu výkonem advokacie nezpůsobil a tudíž nárok na její náhradu ani nemohl prokázat. Naopak žalobci ušetřil náklady na soudní poplatek, náklady na odměnu za zastupování a případnou náhradu soudních nákladů manželům XXX a XXX.

4. Vedlejší účastník též navrhl zamítnutí žalobního návrhu v celém rozsahu. Podáním ze dne 1. 7. 2019 vznesl námitku promlčení s tím, že žalobce se o škodě na svém majetku a o tom, kdo za ni údajně odpovídá, nejpozději dozvěděl dne 19. 6. 2009, kdy žalovanému udělil plnou moc pro případné podání žaloby. Subjektivní dvouletá lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody údajně způsobilé manželé XXX a XXX tak marně uplynula nejpozději dne 19. 6. 2011. Nepodáním žaloby do tohoto data došlo k promlčení nároku žalobce na náhradu této škody. Od tohoto je třeba počítat objektivní tříletou promlčecí lhůtu k náhradě škody proti žalovanému, která marně uplynula dnem 19. 6. 2014, neboť žaloba byla podána až dne 7. 8. 2014. Dalším důvodem pro zamítnutí žaloby je skutečnost, že žalobce v průběhu celého řízení neprokázal, že manželé XXX a XXX tvrzenou škodu způsobili a případně v jaké výši a tedy, že by (v případě podání žaloby žalovaným) se svým nárokem proti jmenovaným uspěl. V průběhu řízení navíc vyšlo najevo, že v době od 5. 2. 2009 do 9. 11. 2009 (tedy po vystěhování XXX a XXX) užívali dům XXX a XXX XXX, kteří zamýšleli dům čp. XXX od žalobce odkoupit. Prodej zajišťovala realitní kancelář AZ bydlení s.r.o. na základě smlouvy ze dne 2. 2. 2009. Je tedy pravděpodobné, že ke škodě na domě došlo právě v průběhu doby užívání nemovitosti XXX, kteří chtěli dům rekonstruovat a tento vyklízeli tak, že nepořádek vyhazovali z oken domu. Sám žalobce konstatoval, že devastaci domu zjistil po uvolnění domu XXX.
5. Okresní soud na posuzovaný případ vztáhl (dle § 3079 odst. 1 o. z. účinného od 1. 1. 2014) občanský zákoník č. 40/1964 Sb. (dále obč. zák.). Podle § 106 odst. 1, 2 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2013 se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

6. Okresní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobnímu návrhu nelze vyhovět. Jednak shledal důvodnou námitku promlčení nároku vznesenou žalovaným a vedlejším účastníkem. Škoda spočívající v nevyhahatelnosti náhrady škody proti původním dlužníkům (XXX a XXX), která se promlčela, vzniká v okamžiku, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že pohledávka za původními dlužníky je nevyhahatelná, tedy že uplynula promlčecí doba, dlužníci dobrovolně plnit odmítají a je předpoklad, že by v případném soudním řízení vznesli námitku promlčení. Vyšel ze zjištění, že pokud žalobce žalovanému dne 19. 6. 2009 udělil plnou moc pro případné podání žaloby z titulu náhrady škody v domě čp. XXX v XXX proti manželům XXX a XXX, pak již k tomuto datu nepochybně věděl, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Dne 19. 6. 2009 tak začala běžet subjektivní promlčecí doba k uplatnění nároku a tato marně uplynula dnem 19. 6. 2011. Nepodáním žaloby do tohoto data došlo k promlčení nároku žalobce na náhradu této škody. Z žalobcem popsaného chování dlužníků (opuštění nemovitosti bez řádného předání žalobci, nevrácení klíčů, nereagování na výzvu k uhrazení plateb za likvidaci odpadu) dle názoru okresního soudu vyplývá, že tito plnit odmítají a je tedy předpoklad, že by v případném soudním řízení vznesli námitku promlčení. Tříletá objektivní promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu škody proti žalovanému začala běžet dnem 20. 6. 2011 a skončila dnem 20. 6. 2014. Žaloba, která byla soudu doručena dne 7. 8. 2014, tak byla podána po uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby. Okresní soud uzavřel, že promlčený nárok nemůže žalobci přiznat. Vznesenou námitku promlčení nepovažoval okresní soud za rozpornou s dobrými mravy, když v řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by námitka promlčení byla zneužita v rozporu se zákonným účelem promlčení a že by žalobci ve včasném uplatnění nároku bránily závažné skutečnosti.
7. Okresní soud pak shledal i další důvod pro zamítnutí žaloby. Pro dosažení úspěchu ve věci by žalobce musel prokázat, že žaloba proti původním dlužníkům by byla úspěšná. Žalobce však přes opakovaná poučení soudu nejen neprokázal, ale ani řádně netvrdil rozhodné skutečnosti, tj. který z potencionálních dlužníků, který byt užíval, do jakého data, jaké konkrétní škody a v jaké výši způsobil. Žalobce tedy ani nárok na zaplacení částky 480.000 Kč proti manželům XXX a XXX neprokázal.
8. O nákladech řízení mezi žalobcem a žalovaným okresní soud rozhodl za použití § 150 o. s. ř. Úspěšnému žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na tu skutečnost, že pokud by žalovaný jako advokát respektoval v plné míře práva žalobce jako klienta a dostatečně jej informoval o způsobu vyřizování věci, nemuselo k danému sporu vůbec dojít (viz vyjádření České advokátní komory ze dne 9. 8. 2013).
9. O nákladech řízení mezi žalobcem a vedlejším účastníkem okresní soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaný měl ve věci plný úspěch. Účelně vynaložené náklady vedlejšího účastníka dle něho spočívaly v nákladech právního zastoupení - v odměně advokáta za 8 úkonů právní pomoci (převzetí zastoupení, písemné vyjádření ve věci ze dne 1. 3. 2019 a 1. 7. 2019, účast advokáta na jednání soudu ve dnech 9. 9. 2016, 26. 7. 2017, 25. 2. 2019, 5. 6. 2019 a 22. 7. 2019) po 10.220 Kč (§ 7 bod 6. vyhl. č. 177/1996 Sb.), paušální náhradě výloh za 8 úkonů po 300 Kč paušál (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), cestovním advokáta k jednání soudu dne 9. 9. 2016 z Prahy do Pardubic a zpět, vlakem, tj. 280 Kč + 2x 15 Kč MHD, tj. celkem 310 Kč, dne 5. 6. 2019 z Prahy do Pardubic a zpět, vlakem, tj. 341 Kč + 2x 16 Kč MHD, tj. celkem 373 Kč, dne 25. 2. 2019 z Prahy do Pardubic a zpět, vlakem, tj. 278 Kč + 2x 16 Kč MHD, tj. celkem 310 Kč, dne 22. 7. 2019 z Prahy do Pardubic a zpět, osobním automobilem reg. zn. XXX, 248 km, při průměrné spotřebě motorové nafty 6,5 litru/100 km a ceně nafty 33,60 Kč/1 litr, tj. celkem 1.558,43 Kč, náhradou za ztrátu času cestou ke čtyřem jednáním soudu, po 100 Kč za 24 započatých půlhodin (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 21 % DPH z částky 89.111,43 Kč, tj. 18.713 Kč. Vedlejšímu účastníkovi přiznal proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem v částce 107.825 Kč.

10. Protože usnesením Okresního soudu v Pardubicích č. j. 26 C 121/2014 – 30 ze dne 4. 3. 2015 bylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků v rozsahu 25 %, s ohledem na skutečnost, že u žalobce došlo ke změně poměrů, když v současné době je starobním důchodcem s vyšší měsíční dávkou 12.000 Kč, bez dalších příjmů, přiznal mu okresní soud osvobození od soudních poplatků a záloh v plném rozsahu.
11. K žalobcem vznesené námitce podjatosti v rámci podání ze dne 7. 8. 2019 okresní soud nepřihlédl, neboť tato byla odůvodněna až po skončení dokazování ve věci, při jednání, při kterém byly předneseny závěrečné návrhy. Projednávající soudce k námitce vyjádřil, že účastníky řízení nezná a na projednávané věci nemá žádný zájem.
12. Proti rozsudku podal včas odvolání žalobce. Nesouhlasil se závěrem okresního soudu o promlčení nároku, když dle jeho názoru nájemci-manželé XXX a XXX dům poškodili úmyslně jako odvetu za to, že nechťeli platit reálné nájemné a z tohoto důvodu se museli vystěhovat. Zde je potom promlčecí lhůta desetiletá. I kdyby odvolací soud tento názor nesdílel. Namítal, že se o skutečnosti, že žalovaný nepodal žalobu, ač to slíbil, dozvěděl prokazatelně až z přípisu Okresního soudu v Pardubicích z 8. 11. 2012 č. j. Spr 1230/2012. Jestliže žaloba byla podána předchozím zástupcem žalobce v srpnu 2014, byla podána včas. Nesouhlasil s názorem, že promlčecí lhůta měla uplynout 20. 6. 2014, tedy zhruba dva měsíce před podáním žaloby. Žalobce sice přehlédl, že do plné moci byl zakomponován výraz „případně“, ale to nic nemění na tom, že mu žalovaný neměl slibovat, že bude úspěšný v případném sporu a hlavně jej měl upozornit, že žalovaným vypracovaná žaloba je pouze konceptem žaloby. K tomu poukázal na prohlášení jeho bývalé manželky, které sice sepsal on a jeho bývalá manželka jej jen podepsala, avšak to nic nemění na důkazní hodnotě takové listiny dle § 125 o. s. ř. za situace, kdy jeho bývalá manželka byla vážně nemocná a její výslech soud ani jako soud dožádaný do jejího úmrtí neprovedl.
13. Před věcným projednáním odvolání vedlejší účastník Generali pojišťovna a.s. z řízení vystoupil (viz podání ze 17. 12. 2019) a vstup do řízení jako vedlejší účastník na straně žalovaného oznámil podáním z 9. 1. 2020 Generali Česká pojišťovna a.s., na kterou byl převeden pojistný kmen předchozího vedlejšího účastníka včetně pojištění žalovaného s účinností od 21. 12. 2019 a znovu udělil plnou moc advokátce JUDr. Daniele Maršálkové.
14. Vedlejší účastník Generali Česká pojišťovna a.s. ve vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že tvrzené úmyslné poškození domu manželé XXX a XXX žalobce nijak neprokázal. Pokud by mělo jít o úmyslné poškození domu, pak v době podání žaloby měl žalobce ještě lhůtu k podání žaloby proti svým nájemníkům, jestliže k poškození domu mělo dojít v letech 2008-2009, která by skončila nejdříve v roce 2018. Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí 25 Cdo 2593/2011 uvedl, že vznik škody předpokládá, že právo věřitele na plnění proti dlužníkovi není uspokojeno, nebylo u soudu včas uplatněno a nelze je již po dlužníkovi vymáhat, protože v soudním řízení by se ubránil námitkou promlčení, a dobrovolně plnit odmítá. XXX a XXX dům užívali nejdéle do 4. 2. 2009, kdy dům začal užívat pan XXX tedy škoda vznikla nejpozději dnem 4. 2. 2009. Žalobce se na žalovaného obrátil se žádostí o právní pomoc dne 19. 6. 2009, kdy žalovanému udělil plnou moc k zastupování. Nárok žalobce se promlčel nejpozději dne 19. 6. 2009 a od tohoto data běžela žalobci 3 letá lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody proti žalovanému, která tak marně uplynula dnem 19. 6. 2014. Poukázal na okolnosti, pro které k výslechu svědkyně XXX dožádaným soudem pro její úmrtí nedošlo. Důvodem zamítnutí žaloby pak bylo nejenom promlčení nároku, ale též to, že žalobce netvrdil a neprokázal rozhodné skutečnosti a neprokázal úspěšnost případné žaloby proti XXX a XXX. Žalobce v řízení uvádí neustále jiné skutečnosti, např. ohledně podpisu žaloby a udělení plné moci žalovanému. Z jeho strany nezazněla nikdy konkrétní tvrzení k požadovaným skutečnostem, o nichž byl soudem několikrát poučen a k jejich doplnění vyzván. Navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu.

15. Po podání vyjádření vedlejšího účastníka žalobce doplnil své odvolání. K otázce „neurčení“ škůdců uvedl, že sice nemůže určit škůdce pozitivně, ale určil je negativně, tj. manžele XXX a XXX, neboť nikdo jiný škodu způsobit nemohl. XXX se na vzniku škody nepodílel, pouze odvezl suť. Namítal nedůvodné prodlužování sporu, když on sám žádné průtahy nezpůsobil. Poukázal na skutečnost, že ačkoli soud znal vážný stav XXX, přesto ji předvolával k výsledku do XXX, později do XXX, pak měl být výslech proveden v nemocnici a k tomu nedošlo pro její úmrtí. Řízení mělo skončit dříve. Soudkyní JUDr. Librovou považoval od samého počátku za podjatou. Nejprve zpochybňovala cenu nemovitosti, později řešila, kdo škodu spáchal. Důkazy soudu zaslal. Ale sám žalovaný navrhl podat žalobu na náhradu škody, kterou způsobili nájemníci a současně slíbil obstarání důkazů a provedení fotodokumentace s tím, že to potom předloží soudu a bude ho v řízení zastupovat. Z toho důvodu mu udělil plnou moc 19. 6. 2009 a při druhém jednání s ním mu podepsal i žalobu bez data, které měl potom žalovaný doplnit. Čekalo se totiž na skončení dědického řízení a rozhodnutí v něm nabylo právní moci 23. 10. 2009. Promlčecí lhůta dle něho skončila po 23. 10. 2014 a žaloba byla podána včas. Odmítá hradit náklady vedlejšího účastníka, neboť nezaplnil 4 jednání, kdy soudkyně řešila odhad, škodu, tržní cenu a naposledy promlčení. Námitku podjatosti podal včas před vynesemím rozsudku. Soudkyně podlehla tvrzení vedlejšího účastníka, že první jednání se konalo dne 19. 6. 2009 a druhé 19. 6. 2009, což není možné. Bylo chybou, že se žalovaným navázal spolupráci, těžce ho poškodil. Ze strany vedlejšího účastníka dochází ke kolizi, neboť i žalobce je klientem vedlejšího účastníka.
16. Při jednání odvolacího soudu žalobce uvedl, že nesouhlasí se vstupem Generali České pojišťovny, a. s., do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalovaného. K nákladům řízení pak uvedl, že pokud by soud rozhodl před vstupem vedlejšího účastníka do řízení, pak by náklady nebyly tak vysoké, jak byly soudem přiznány, a domnívá se, že takto vysoké náklady jsou v rozporu s dobrými mravy.
17. Žalovaný v rámci vyjádření k odvolání uznal, že z jeho strany došlo k formálnímu pochybení v tom smyslu, že měl informovat žalobce o nepodání žaloby písemně. I kdyby se tak stalo, měl za to, že by se před soudem stejně sešli. Žalobce není schopen sdělit podstatné skutečnosti, které jsou potřebné k podání žaloby na náhradu škody, jako vzor zpracoval to, co je považováno za žalobu a žalobci vždy sděloval, že žaloba by nebyla úspěšná a nakonec by mu způsobil škodu. Myslel si, že žalobci postačí ústní sdělení v tomto smyslu, ale mýlil se. Žalobce si v řízení vždy odporuje. Po něm chtěl zpracovat žalobu na náhradu škody, žádné doklady k podání žaloby mu nepředal. Zamlčel, že dům užívali XXX a popírá, že by měl nějaké podklady k žalobě pořizovat. Nikdy žalobci neřekl, že spor je vyhraný, je to právě naopak. Žalobci žádnou škodu nezpůsobil. Navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu, jehož závěry sdílí. Žalobce neprokázal, že by mu jeho jednáním vznikla škoda, nebyl schopen poskytnout potřebná tvrzení. Svá tvrzení mění i v průběhu odvolacího řízení. Tzv. výpověď bývalé manželky žalobce není řádným důkazním prostředkem. Žalobce podal žalobu zastoupen advokátem, který mu měl vysvětlit, že s tvrzeními uvedenými v žalobě nemůže žaloba uspět. Před okresním soudem zazněl návrh, aby žalovaný vzal žalobu zpět, a vedlejší účastník bude účtovat náklady v nižší částce. Na tento návrh nepřistoupil, na procesní poučení soudu náležitě nereagoval. Jeho návrh na nepřiznání nákladů řízení vedlejšímu účastníkovi není důvodným. Sám se práva na náhradu nákladů odvolacího řízení vzdal.
18. Krajský soud přezkoumal z podnětu včas podaného a přípustného odvolání napadený rozsudek, a to nejen z důvodů v odvolání uvedených (§ 212, § 212a odst. 1 o. s. ř.). Odvolání neshledal z dále uvedených důvodů opodstatněným.
19. Krajský soud se nejdříve musel zabývat námitkou podjatosti žalobce vůči soudkyni Okresního soudu v Pardubicích JUDr. Naděždě Librové, která byla vznesena až po skončení dokazování přípisem žalobce, doručeným soudu dne 7. 8. 2019. V přípisu (podání) žalobce rekapituluje svá tvrzení a proběhlé dokazování a zmiňuje, že soudkyně tvrdí, že případ je promlčený. Při

závěrečném jednání dne 28. 8. 2019 (přednes závěrečných návrhů) žalobce námitku odůvodnil tím, že soudkyně akcentuje okolnosti svědčící v neprospěch žalobce na straně jedné a na straně druhé ty, které jsou ve prospěch žalovaného. Okresnímu soud proto nelze vytknout, že za této situace postupoval v souladu s ust. § 15b odst. 2 o. s. ř. a nepředkládal námitku podjatosti nadřízenému soudu, když byla vznesena před jednáním, při němž byla věc rozhodnuta. V takovém případě totiž posoudí námitku podjatosti soud odvolací jako přípustný odvolací důvod (§ 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř.).

20. Krajský soud vyhodnocuje, že ve smyslu ust. § 15b odst. 3 o. s. ř. nelze vyhodnotit námitku z pohledu včasnosti (dle § 15a o. s. ř. ji lze uplatnit nejpozději při prvním jednání nebo, vznikl-li tento důvod později, do 15 dnů poté, kdy se o důvodu účastník dozvěděl), když žalobce neuvedl, kdy se o konkrétním důvodu, pro který by měla být soudkyně vyloučena, dozvěděl. Z čeho dovozoval před rozhodnutím ve věci, že soudkyně akcentuje okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a jen ty na straně žalovaného, které jsou v jeho neprospěch, není zřejmé a námitka je z tohoto pohledu i nesrozumitelná. Žalobce tak brojí proti procesnímu postupu soudkyně ve věci, neboť v námitce neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, kterou by bylo lze dle § 14 odst. 1 o. s. ř. podřadit pod zákonná hlediska vztahu soudce k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, pro které by bylo lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Existenci takových skutečností soudkyně navíc ve svém vyjádření v napadeném rozhodnutí popřela. Protože podání je obsahově jen nesouhlasem účastníka s procesním postupem soudkyně, který dle § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k vyloučení soudce být nemůže, krajský soud z důvodu procesní ekonomie se již nezabýval tím, zda námitka byla podána včas, když žalobce ani netvrdil žádný důvod, pro který by bylo lze vůbec uvažovat o vztahu soudce k věci, k účastníkům a jejich zástupcům, a jak výše uvedeno, nesouhlas s procesním postupem soudce důvodem pro vyloučení soudce bez dalšího být nemůže. Krajský soud proto uzavřel, že jmenovaná soudkyně nebyla vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci a tedy neshledal odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř.
21. Krajský soud se dále zabýval návrhem žalobce, aby nepřipustil účast vedlejšího účastníka Generali České pojišťovny a.s. na straně žalovaného. Žalobce tento nesouhlas odůvodnil kolizí zájmů vedlejšího účastníka, u něhož je také žalobce pojištěn.
22. Vedlejší účastník vstoupil do řízení v průběhu odvolacího řízení, když z něho dříve a rovněž již v průběhu odvolacího řízení vystoupil vedlejší účastník Generali pojišťovna a. s. Z dokladů doložených při oznámení vstupu do řízení na straně žalovaného plyne, že jinak by se stal vedlejší účastník Generali Česká pojišťovna a.s. procesním nástupcem předchozího vedlejšího účastníka, zastoupeného na základě plné moci stejným advokátem. O přípustnosti vedlejšího účastenství rozhoduje soud jen na návrh.
23. Podle ust. § 93 odst. 1 o. s. ř. jako vedlejší účastník se může vedle žalobce nebo žalovaného zúčastnit ten, kdo má právní zájem na jeho výsledku. Vzhledem k tomu, že žalovaný je u vedlejšího účastníka pojištěn pro odpovědnost za škodu vzniklou při výkonu advokátní činnosti, má nepochybně vedlejší účastník právní zájem na výsledku řízení a jeho účast naplňuje hlavní účel vedlejšího účastenství, jímž je pomáhat ve sporu právě žalovanému. Proto krajský soud jeho vedlejší účastenství připustil. Neztotožnil se s argumentací žalobce o možné kolizi zájmů vedlejšího účastníka, u něhož má být žalobce rovněž pojištěn. Pokud nejde o pojištění rizika spočívajícího v neúspěchu v tomto soudním řízení (a žalobce nic takového netvrdí), pak ze samotné skutečnosti, že vedlejší účastník má s žalobcem uzavřenu blíže neoznačenou pojistnou smlouvu, neplyne nic, v čem by měl spočívat „kolizní“ právní zájem vedlejšího účastníka na výsledku tohoto řízení pro žalobce. Především však je podstatné, že o vstup do řízení na straně žalobce zájem neprojevil, když je navíc pojmově vyloučeno vedlejší účastenství téhož účastníka na obou stranách sporu.
24. Krajský soud převzal skutková zjištění soudu okresního učiněná z jím provedených důkazních prostředků, jak se podávají z odůvodnění napadeného rozsudku.

25. Úprava odpovědnosti advokáta za škodu je bez zřetele na zavinění (objektivní odpovědnost) založena na současném splnění předpokladů (§ 420 obč. zák.), jimiž jsou pochybení při výkonu advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi. Škodou se rozumí majetková újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Podmínku, že výkon advokacie nebyl advokátem činěn řádně, je třeba posuzovat z hlediska § 16 zákona č. 85/1996 Sb., podle něhož je advokát povinen řádně a svědomitě chránit práva a oprávněné zájmy klienta. Příčinná souvislost mezi porušením povinnosti advokátem při výkonu advokacie a vznikem škody je dána tehdy, jestliže nebyť pochybení advokáta, byl by jeho klient (poškozený) v soudním řízení (zcela nebo zčásti) úspěšný. Důkazní břemeno v tomto směru leží na poškozeném, který musí prokázat, že jeho subjektivní právo existovalo a že při řádném výkonu advokacie by se svého práva u soudu domohl. V řízení o náhradu škody způsobené advokátem soud jako předběžnou otázku řeší, zda by poškozený při řádném postupu advokáta svůj nárok prosadil (viz např. závěry soudních rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 1682/2013, 25 Cdo 2533/2007, 25 Cdo 1862/2001). Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR okolnost, že pro časový odstup od původní škodní události již některé skutečnosti nelze prokázat, nemá vliv na rozsah důkazního břemene a nemění nic na rozložení důkazní povinnosti účastníků ve sporu.
26. Podle závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2224/2012 platí, že pokud není výslovně sjednáno, že smlouva mezi advokátem a klientem se vztahuje pouze na některé konkrétně vymezené úkony, nebo je tato povinnost vyloučena pozdějším výslovným pokynem klienta, je povinností advokáta postupovat tak, aby byly oprávněné zájmy klienta řádným způsobem chráněny a prosazovány, k čemuž je advokát povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky, které mohou sloužit zájmům klienta v právní záležitosti, jež je předmětem smlouvy o poskytnutí právní služby, tj. jak prostředky procesně právní povahy, tak povahy hmotněprávní.
27. Podle výsledků šetření České advokátní komory, jímž okresní soud vedl listinný důkaz, byla žalovanému vytknuta nedostatečná součinnost s klientem a jeho informování o způsobu, jak byla věc s advokátem vyřizována. V tom lze spatřovat porušení povinnosti žalovaného ve smyslu ust. § 16 zákona o advokacii řádně a svědomitě chránit oprávněné zájmy klienta, k nimž náleží i úplná informovanost klienta vhodným a také prokazatelným způsobem o všech okolnostech týkajících se těchto práv a oprávněných zájmů a způsobech jejich prosazení, které advokát volí, tedy i o rizicích s tím spojených (neúspěšnost ve sporu pro nedostatek podkladů, důkazní nouzi apod.). V řízení tak byl prokázán první předpoklad odpovědnostního vztahu k náhradě škody ve smyslu ust. § 420 obč. zák. Další předpoklady, tedy, že nebyť porušení právní povinnosti žalovaného, by se žalobce svého tvrzeného práva na náhradu vůči (v žalobě uváděným) škůdcům manželům XXX a XXX, domohl (tzn., že by dostatečně tvrdil a navrhl důkazy k prokázání konkrétního protiprávního jednání škůdců, vznik skutečné škody jako jimi způsobené majetkové újmy a příčinnou souvislost mezi vznikem škody a porušením právní povinnosti, popř. zavinění), však žalobce dostatečně netvrdil ani neprokázal.
28. Skutečnou škodou bez dalšího nemůže být rozdíl mezi cenou, za niž žalobce dům čp. XXX v XXX prodal v roce 2010, a znalcem odhadnutou „obvyklou cenou“ z října 2009 (pro účely dědického řízení po matce žalobce). Kdo a kdy skutečnou škodu (konkrétně vyčíslenou a doloženou) v příčinné souvislosti s konkrétním protiprávním jednáním na domu čp. XXX v XXX žalobci způsobil, v tom žalobní tvrzení a důkazní návrhy zcela absentují. Žalobce dle své výpovědi ani neví, od které doby v domě uvedení nájemci (škůdci) bydleli a kdy se odstěhovali, neví, v jakém stavu se dům nacházel v době, kdy se jeho vlastníkem stala jeho matka, do jejichž práv vstoupil. Žalobce až v blíže neurčeném okamžiku měl zjistit, že se XXX a XXX odstěhovali a dům je zdevastovaný. V jakém stavu se dům nacházel v době, kdy jej nabyla do vlastnictví matka žalobce a kdo jej v té době užíval, není tvrzeno. Ze skutečností, které v rámci dokazování vyplynuly najevo, se navíc podává, že dům čp. XXX v době od 5. 2. 2009 do 9. 11. 2009 užívali

(snad vyklízeli) XXX, že žalobce dům svěřil k prodeji společnosti AZ bydlení s. r. o. Tábor, se kterou smlouvou o zprostředkování prodeje uzavřel již dne 2. 2. 2009, takže se jeví i problematickým tvrzení žalobce, že v této době neznal stav domu. Okresní soud žalobce opakovaně vyzýval, aby doplnil tvrzení k prvnímu předpokladu úspěšnosti žaloby proti žalovanému, tedy, že nebýt protiprávního jednání žalovaného žaloba vůči XXX a XX by byla úspěšná. Jediným podkladem tak je listina označená jako žaloba (č. l. 6 spisu), kterou jako návrh žaloby zpracoval žalovaný. V něm nejsou nedostatečným způsobem identifikováni ani žalovaní a jediným tvrzením o protiprávním jednání žalovaných (tvrzených škůdců) je, že užívali bytové jednotky v domě č. p. XXX v XXX devastujícím z způsobem a neprováděli náležitou běžnou údržbu a opravy, k nimž byli ze zákona povinni, a to mělo vést ke škodě v rozdílu mezi obvyklou cenou domu zjištěnou v dědickém řízení po matce žalobce (sp. zn. 32 D 639/2008, vedl Okresní soud v Pardubicích) a kupní cenou zaplacenou kupujícími v roce 2010 (pozn. předmětem dědictví nebyl pozemek, na kterém byla stavba postavena).

29. Podle závěru Nejvyššího soudu vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3672/2012 škoda spočívající v nedobytnosti pohledávky pro její promlčení nevzniká již uplynutím promlčecí doby, nýbrž okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že dlužník dobrovolně plnit odmítá a neuspokojená pohledávka je soudně nevymahatelná, bez ohledu na to, zda o ní probíhá soudní řízení. Samotný fakt uplynutí promlčecí doby k uplatnění nároku na plnění bez toho, že nedobytnost pohledávky je zřejmá, popř. bez toho, že v soudním řízení byla dlužníkem vznesena námitka promlčení pohledávky, nepředstavuje vznik škody, tj. majetkové újmy věřitele. Otázka okamžiku vzniku škody způsobené advokátem jeho klientovi včasným neuplatněním nároku, jenž se promlčel, byla v různých situacích dovolacím soudem řešena (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 948/2007, rozsudek ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. 25 Cdo 129/2010, rozsudek ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1242/2006, rozsudek ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 860/2002) se závěrem, že ke vzniku škody spočívající ve ztrátě pohledávky dochází okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že pohledávka za dlužníkem je nevymahatelná. Neplatí paušálně, že škoda spočívající v tom, že pohledávka věřitele není a nebude již dlužníkem uspokojena, vzniká až soudním rozhodnutím o zamítnutí žaloby na plnění proti dlužníkovi z důvodu promlčení. Škoda věřiteli totiž vzniká, jestliže jeho pohledávka není uspokojena, dlužník odpírá dobrovolně plnit a plnění na něm již nelze soudně vymáhat. V rozsudku sp. zn. 21 Cdo 480/2007 Nejvyšší soud shodně s rozhodnutím sp. zn. 25 Cdo 860/2002, dovodil, že pro účely náhrady škody způsobené tím, že se pohledávka stala nedobytnou, není nezbytné, aby závěr o nedobytnosti pohledávky byl učiněn v soudním řízení proti dlužníkovi, nýbrž pro závěr, že se jedná o nevymahatelnou pohledávku, je rozhodující objektivní zjištění, že se věřitel svého práva skutečně nedomůže. V rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 860/2002 Nejvyšší soud uzavřel, že otázku důvodnosti a existence práva žalobce na plnění proti jeho dlužníkovi i otázku promlčení tohoto práva lze samozřejmě řešit v řízení o náhradu škody jako otázku předběžnou, aniž by muselo o nároku věřitele proti dlužníkovi proběhnout řízení, v němž by byla otázka promlčení nároku posouzena. Námitka promlčení může sice být dlužníkem úspěšně uplatněna jen v soudním řízení vedeném proti němu o zaplacení pohledávky, neboť její uplatnění mimo soudní řízení nemá právní účinky, to však neznamená, že by soud v jiném řízení se nemohl po skutkové stránce otázkou promlčení a jeho předpoklady zabývat. Je totiž na věřiteli, aby prokázal takové skutkové okolnosti, z nichž vyplývá jednoznačný závěr, že dlužník odmítl splnit jeho pohledávku, že dobrovolně mu ji plnit nehodlá a že i v případě uplatnění promlčeného nároku u soudu bylo s ohledem na jeho předchozí postoj k plnění závazků vůči věřiteli a na jeho dosavadní vztah k němu zřejmé, že by se v rámci obrany proti žalobě důvodně dovolal promlčení.
30. Škoda spočívající v nedobytnosti pohledávky tedy věřiteli nevzniká pouhým uplynutím promlčecí doby, nýbrž okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že dlužník dobrovolně plnit odmítá a neuspokojená pohledávka věřitele je soudně nevymahatelná. To platí

jak v případě, že o nároku na plnění promlčené pohledávky neproběhlo vůbec soudní řízení (viz NS ČR 25 Cdo 3672/2012), tak v případě, že pohledávka byla sice po uplynutí promlčecí doby u soudu uplatněna, avšak soud ji nemůže věřiteli přiznat, neboť poté, co dlužník důvodně namítl její promlčení, se stala nevymahatelnou. Závěr, kdy a z jakých důvodů taková situace v konkrétním případě nastala, je otázkou skutkových zjištění. Promlčená pohledávka sice existuje nadále jako tzv. naturální obligace, ale uplatněním námitky promlčení se stává nevymahatelnou z důvodu ztráty nároku na plnění.

31. Před vznikem škody nemůže započít ani běh subjektivní promlčecí doby (§ 106 odst. 1 obč. zák.) k uplatnění nároku na náhradu škody proti žalovanému, neboť dokud škoda nevznikla, nemohl se poškozený o jejím vzniku ani dozvědět. Běh této promlčecí doby začíná v závislosti na tom, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá, tedy jakmile zjistil skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik jeho majetkové újmy, její rozsah a vymezit subjekt odpovědný za škodu.
32. Vznik škody, jež žalobce jakožto věřitel mohl od svého dlužníka očekávat při obvyklém sledu událostí, nebýt tvrzeného pochybení žalovaného při výkonu advokacie, předpokládá, že má právo na plnění, nebylo dlužníkem uspokojeno, nebylo u soudu včas uplatněno a nelze je již na dlužníkovi vymáhat, protože v soudním řízení by se úspěšně ubránil námitkou promlčení, a dlužník dobrovolně plnit odmítá.
33. Okresní soud z provedených důkazů uzavřel, že žalobce již 19. 6. 2009 zmocnil žalovaného, aby m. j. vyzval XXX a XXX jako uživatele bytů v domě čp. XXX v XXX k náhradě škody, případně aby podal proti nim žalobu a zastupoval je v soudních řízeních. Z toho dovozoval, že již v tento okamžik žalobce věděl, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. S tímto datem spojil počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí doby dle § 106 obč. zák, která dle jeho názoru žalobci skončila 19. 6. 2011. Nepodáním žaloby do tohoto data promlčel nárok žalobce na uplatnění náhrady této škody u soudu, přičemž z chování označených škůdců dovedl předpoklad, že by v případném soudním řízení vznesli námitku promlčení. Tříletá objektivní promlčecí doba k uplatnění práva na náhradu škody vůči žalovanému začala běžet 20. 6. 2011 a skončila 20. 6. 2014. Pokud tedy podle názoru okresního soudu žalobce uplatnil nárok u soudu až 7. 8. 2014, nárok v důsledku vznesené námitky promlčení promlčel a v soudním řízení jej již nelze přiznat.
34. Škoda spočívající v nedobytnosti pohledávky však ve smyslu výše uvedených závěrů dovolacího soudu nevzniká pouhým uplynutím promlčecí doby, jak v napadeném rozsudku uzavírá soud okresní, nýbrž okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že dlužník dobrovolně plnit odmítá a (existující) neuspokojená pohledávka věřitele je soudně nevymahatelná, což platí i v případě, že o nároku na plnění promlčené pohledávky neproběhlo vůbec soudní řízení. Závěr, kdy a z jakých důvodů taková situace v konkrétním případě nastala, je otázkou skutkových zjištění. Okresní soud dovozuje z chování dlužníků XXX a XXX (že opustili nemovitost bez řádného předání žalobci, nevrátili klíče a na výzvu k uhrazení plateb za likvidaci odpadu nereagovali), že by v případném soudním řízení námitku promlčení vznesli. Tento závěr však nemá oporu v provedených důkazech. Žalobce toliko měl požadovat po XXX zaplacení částky 6.020 Kč a 11.332 Kč za vyklizení bytu a odvoz komunálního odpadu z čp. XXX v XXX (faktury datované 29. 11. 2009 - vystaveno). Že by se vůbec dostaly do sféry dispozice pana XXX, o tom nebyl předložen žádný důkaz (žalobce jeho přesnou adresu ani dle návrhu žaloby neznal). Avšak i pokud by se tak stalo, jen z toho, že na faktury žalobce pan XXX nereagoval, nelze bez dalšího dovozovat, že by v případném sporu o náhradu škody vznesli nejen XXX, ale také i XXX, námitku promlčení. Jejich postoj k plnění případného závazku z titulu náhrady škody to nijak neproklazuje. Navíc je třeba znovu zdůraznit, že žalobce jak podle závěru okresního soudu, tak i podle názoru soudu odvolacího, škodu v konkrétní výši způsobenou žalobci právě manželi XXX a XXX neprokázal. Žalobce ani neví, kdy nemovitost opouštěli a v jakém stavu byla v té době. Jakou měli porušit právní povinnost a jakou škodu a v jaké výši

způsobili, konkrétně neuvádí (nedefinuje ve smyslu žalobní argumentace stav užívaných bytů a které běžné opravy a běžnou údržbu dle § 5 a 6 nař. vlády č. 258/1995 Sb. neprováděli, výraz „devastující způsob“ je zcela obecný) a nenavrhuje k tomu relevantní důkazy. Úvahy okresního soudu o promlčení (neprokázané) škody proto krajský soud s odkazem na výše uvedené judikatorní závěry a okresním soudem zjištěný skutkový stav považuje za předčasné.

35. K argumentaci žalobce o škodě způsobené úmyslně s tím, že je nutno vycházet z 10 leté promlčecí doby, je třeba uvést, že v takovém případě ještě v době podání této žaloby by lhůta k uplatnění nároku běžela a žalobci by tak nic nebránilo nárok uplatnit přímo vůči XXX a XXX. Předpoklady pro vznik práva z odpovědnosti za škodu vůči žalovanému dle § 420 obč. zák. by v takovém případě proti žalovanému zjevně naplněny nebyly.
36. Pokud žalovaný namítal, že měla být jako důkaz použita listinná výpověď jeho bývalé manželky, která byla sepsána dle údajného diktátu žalobcem, pak krajský soud tento názor nesdílí. Za důkaz mohou v občanském soudním řízení sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci (§ 125 o. s. ř.). Písemné svědectví neobstojí, pokud lze provést důkaz výslechem svědka. O ten se okresní soud až do smrti bývalé manželky žalobce pokoušel i prostřednictvím dožádaného soudu, v tomto směru jsou výtky žalobce, že se tím protáhlo řízení, nedůvodné, šlo o důkaz jím navržený. Vzhledem k vztahu této svědkyně k žalobci, by i na její výpověď bylo nutno nahlížet bez dalšího velmi kriticky. Písemnost předložená žalobcem je opakováním jeho tvrzení a jím používaných formulací, nelze ji mít za věrohodný důkaz. Navíc na vysloveném závěru by její obsah stejně ničeho nezměnil, když se žalobci nezdařilo ani prokázat, že by uspěl se žalobou na náhradu škody vůči XXX a XXX.
37. Vzhledem k tomu, že okresní soud žalobu zamítl i z důvodu, že žalobce neprokázal ani první předpoklad pro úspěch v řízení, tedy, že má právo na plnění, které nebylo dlužníkem uspokojeno, krajský soud rozsudek okresního soudu ve věci samé jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
38. Krajský soud změnil (§ 220 o. s. ř.) výrok II. rozsudku okresního soudu o nákladech řízení ve vztahu mezi neúspěšným žalobcem a úspěšným žalovaným, když nesdílí názor okresního soudu, že by nemuselo dojít ke sporu, pokud by žalovaný plně respektoval práva žalobce a dostatečně jej informoval o způsobu vyřízení věci. Jestliže žalobce neunesl břemeno tvrzení a důkazní k prokázání nároku vůči XXX a XXX, který je prvním předpokladem pro uplatnění nároku vůči žalovanému, pak se aplikace ust. § 150 o. s. ř. na posuzovaný případ nejví krajskému soudu případnou, navíc, pokud byl žalobce zastoupen zástupcem z řad advokátů. Úspěšnému žalovanému proto náleží náklady řízení spočívající v odměně za 12 úkonů dle zvláštního právního předpisu (vyhl. č. 254/2015 Sb.) po 300 Kč, tedy částka 3.600 Kč, a náhrada jízdného osobním automobilem k výslechu dožádaným soudem v XXX (310 km po 6,02 Kč) 1.873 Kč, celkem v částce 5.467 Kč, kterou uložil žalobci nahradit žalovanému do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 224 odst. 2, § 142 odst. 1 o. s. ř., § 160 odst. 1 o. s. ř.).
39. Ve vztahu mezi žalobcem a úspěšným žalovaným pak krajský soud žádnému z těchto účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, když se jich úspěšný žalovaný vzdal (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.).
40. Krajský soud pak změnil i nákladový výrok III. napadeného rozsudku, když má za to, že lze přiznat vedlejšímu účastníku na straně žalobce toliko účelně vynaložené náklady spojené s „pomocí“ žalovanému v řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Za ty považuje tři úkony právní služby po 10.220 Kč, 3 paušální náhrady hotových výloh po 300 Kč, doložené cestovné 310 Kč, 373 Kč, 310 Kč, 1558,43 Kč a náhradu za ztrátu času za 24 půlhodin po 100 Kč (cestovné a náhrady času viz odůvodnění okresního soudu), včetně DPH částku 44.178,80 Kč, které uložil nahradit žalobci k rukám advokáta vedlejšího účastníka do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o. s. ř.). Za účelné považuje krajský soud tyto úkony právní služby - převzetí

a příprava zastoupení, účast při jednání 9. 9. 2016 a účast při jednání dne 5. 6. 2019, při němž byla vznesena námitka promlčení jako nosná argumentace vedlejšího účastníka, a okolnosti jejího vznesení se podávají již ze žaloby. Za neúčelné (či nepodřaditelné jako účast při jednání) považuje - vyjádření z 1. 3. 2019 (týká se obsahu spisu 5 C 57/2010 a požadavku na zpřesnění tvrzení žalobce uplatnitelné již při jednání 9. 9. 2016 při náležité přípravě), vyjádření z 1. 7. 2019 (zbytné vyjádření k již vznesené námitce promlčení a skutečností, které lze seznat při náležité přípravě již z popisu „škodné události“ žalovaným vedlejšímu účastníku), jednání dne 26. 7. 2017 a 25. 2. 2019 se nekonalo a účast při dalších jednáních nebyla nezbytná, neboť v nich již nic podstatného s ohledem na uplatněnou obranu nezaznělo. Účelem vedlejšího účastenství je pomáhat účastníku ve sporu a v tomto směru je účelnost úkonů právní služby hodnocena.

41. V odvolacím řízení pak náleží vedlejšímu účastníku odměna za 2 účelně vynaložené úkony právní služby – odvolání a účast při jednání soudu po 10.220 Kč, 2 paušální náhrady hotových výloh, náhradu za ztrátu času za 6 půlhodin po 100 Kč, cestovné za ujetých 250 Kč v částce 1.550 Kč, celkem částka 28.060 Kč, kterou uložil nahradit žalobci k rukám advokáta vedlejšího účastníka do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1, § 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích, a to jen z důvodů uvedených v § 237 o. s. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR se sídlem v Brně.

Pardubice: 16. března 2020

Mgr. Miloš Zdražil v. r.
předseda senátu